

150904-1

Když chceme postihnout nějakou myšlenku, nějaký akt myšlení, nemůžeme zůstat jen vnějšími pozorovateli (už také proto, že myšlenku zvenčí prostě pozorovat nelze, lze se jí pouze domýšlet), ale musíme se zejména nějak dostat k tomu, co je tím aktem myšlení vsutku myšleno, tj. k tomu, k čemu se onen akt myšlení vztahuje mimo sebe či vně sebe, co je myšleno, aniž by se tím stalo součástí (složkou) onoho aktu myšlení. Pochopitelně se k tomuto „myšlenému“ nemůžeme dostat jinak než zase novým aktem myšlení, a samozřejmě nikoli tak, že bychom ono myšlené učinili součástí či složkou onoho nového aktu myšlení, nýbrž zase tak, že vlastně ono myšlené jakoby obnovíme tím, že je oním novým aktem myslíme, že je v jeho intencionální ne-předmětnosti jakoby restituujeme, znovu ustavíme.

(150904-1)